

Sygn. akt: VIII W 331/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Paweł Marcinkiewicz

Protokolant stażysta Michalina Piórkowska

w obecności oskarżyciela - ---

po rozpoznaniu dnia 5 sierpnia 2020 roku

sprawy:

J. P. s. J. i B. z domu S.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

wbrew przepisowi art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz.U. 2017 r. poz. 2157) uparczywie nie wpłacał w terminie, tj. do dnia 31 stycznia następnego roku, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w T., zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych wynikających z zeznania podatkowego PIT-28 za rok 2018 przez co uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej kwocie 3.704,00 zł.,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego J. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierza mu karę 400 zł (czterystu złotych) grzywny;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz adw. A. C. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. P. prowadził działalność gospodarczą, a tym samym był podatnikiem podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

(bezsporne).

J. P. nie uiścił w terminie ustawowym do 31 stycznia 2018 r. zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych wynikającego z zeznania podatkowego PIT-28 za 2018 r. w kwocie 3.704,00 zł.

(dowody:

zawiadomienia wewnętrzne w sprawie uzasadnionego podejrzenia o popełnieniu wykroczenia skarbowego, k. 2;

wydruk elektroniczny złożonego zeznania PIT-28 za 2018 r., k. 23-24;

informacja o składanych wnioskach o udzielenie ulg podatkowych, k. 25;

listy zaległości, k. 26.)

J. P., nie był dotychczas karany sądownie.

(dowód: karta karna, k. 10)

J. P. został oskarżony o to, że:

Wbrew przepisowi art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. 2017 r. poz. 2157) uporczywie nie wpłacał w terminie, tj. do 30 stycznia następnego roku, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w T. zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych wynikającego z zeznania podatkowego PIT-28 za rok 2018, przez co uszczuplił należność publicznoprawną w łącznej kwocie 3.704,00 zł, tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks

Oskarżonemu nie ogłoszono postanowienia o przedstawieniu zarzutów z uwagi na jego nieobecność. Z powodu zaistnienia przesłanek ustawowych, Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w T. jako organ finansowy postępowania przygotowawczego wydał postanowienie o zastosowaniu postępowania w stosunku do nieobecnych dnia 12 marca 2020 roku. Następnie zarządzeniem z Sądu Rejonowego w Toruniu dnia 19 marca 2020 roku został mu wyznaczony obrońca z urzędu.

Sąd dał wiarę wszelkim przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności w postaci dokumentacji karno-skarbowej, a także protokołów oraz danych o karalności. Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Także Sąd nie miał podstaw do tego, aby podważyć ich wiarygodność.

Art. 57 § 1 kks stanowi, iż „podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.” Od strony podmiotowej wykroczenie to może zostać popełnione z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. W kwestii pojęcia „uchyla się” wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z 17 kwietnia 1996 r., II KRN 204/96 (Prok.i Pr.-wkł. 1996/11/4), stwierdzając, że mieści się w nim negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania sprawca obowiązku tego nie wypełnia, gdyż wypełnić go nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem. Dla przyjęcia znamienia uporczywości możliwe (z uwagi na to, że podatki oprócz powtarzalnych zobowiązań mogą występować również w formie jednorazowych danin) jest interpretowanie go zarówno przez pryzmat długotrwałości występującego stanu niepłacenia regularnych należności, jak i poprzez opóźnianie, mimo np. wezwań właściwego organu, spełnienia obowiązku jednorazowego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać, iż J. P. swoim zachowaniem zrealizował znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. Ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji wynika, iż będąc podatnikiem zryczałtowanego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne nie wpłacał, wbrew ustawowemu obowiązkowi, zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych wynikającego z zeznania podatkowego PIT-28 za 2018 r. w kwocie 3.704,00 zł. Jednocześnie należało uznać, iż działanie oskarżonego charakteryzowało się uporczywością z uwagi na okres w jakim oskarżony pozostaje w zaległości podatkowej. J. P. nie ubiegał się o udzielenie ulgi podatkowej. Nie wnioskował także o rozłożenie na raty zaległości podatkowej. Co istotne na dzień wydania wyroku nie uiścił przedmiotowego zobowiązania, co powoduje, że zaległości podatkowe wraz z odsetkami ciągle rosną

Sąd jako okoliczność łagodzącą przyjął dotychczasową niekaralność oskarżonego.

Mając na uwadze stopień zawinienia J. P., społeczną szkodliwość zarzucanego mu czynu oraz uprzedni brak karalności, Sąd uznał, iż kara grzywny w wysokości 400 zł, jest karą pod każdym względem odpowiednią.

Wymierzona oskarżonemu kara nie może uchodzić za nazbyt łagodną, zwłaszcza w odniesieniu do uprzedniej niekaralności oskarżonego. Sąd kierował się przede wszystkim chęcią, aby kara ta miała wychowawczy wpływ na oskarżonego i uświadomiła mu konieczność przestrzegania norm prawnych, a także to, iż działań niezgodnych z prawem są nieopłacalne. Orzeczona kara musiała być także adekwatna do wysokości kwoty niewpłaconego w terminie podatku. Należy dodać, iż kara orzeczona wobec oskarżonego, spełni swe zadania w zakresie prewencji generalnej, polegającej na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa, a jednocześnie wyraża brak społecznego przyzwolenia na ignorowanie obowiązków wynikających z ustaw podatkowych.

Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty sądowej i wydatków w postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

Sąd na podstawie art. 618 pkt 11 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. C. kwotę 360 zł plus VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Koszty te ustalono w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 18).